

755

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 9 lipca 1956 r.

w sprawie kategorii pracowników zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia, którym może być przyznany dodatek specjalny w wysokości 40% uposażenia zasadniczego.

Na podstawie § 15 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1956 r. w sprawie dodatków specjalnych dla pracowników zakładów społecznych służby zdrowia (Dz. U. Nr 23, poz. 110) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przyznaje się dodatek specjalny w wysokości 40% uposażenia zasadniczego pracownikom zatrudnionym w zakładach społecznych służby zdrowia w warunkach określonych w § 3 pkt 1 — 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1956 r. w sprawie dodatków specjalnych dla pracowników zakładów społecznych służby zdrowia (Dz. U. Nr 23, poz. 110), a pobierającym uposażenie na podstawie następujących przepisów:

- 1) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie uposażenia pracowników zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. Nr 14, poz. 88 z późniejszymi zmianami),
- 2) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 maja 1954 r. w sprawie uposażenia nauczycieli i wychowawców (Dz. U. Nr 26, poz. 103),
- 3) instrukcji nr 74 Ministra Zdrowia z dnia 30 listopada 1955 r. w sprawie wynagrodzeń ryczałtowych dla niektórych rzemieślników wysokokwalifikowanych (Dz. Urz. Min. Zdrowia Nr 24, poz. 132),
- 4) instrukcji nr 66 Ministra Zdrowia z dnia 16 listopada 1955 r. w sprawie wynagrodzenia rzemieślników zatrudnionych w warsztatach przy państwowych szpitalach dla nerwowo i psychicznie chorych (Dz. Urz. Min. Zdrowia Nr 23, poz. 124).

§ 2. Dodatek specjalny w wysokości 40% uposażenia zasadniczego może być przyznany pracownikom, zatrudnionym w warunkach określonych w § 3 pkt 1 — 9 rozporządzenia powołanego w § 1, a pobierającym uposażenie na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1956 r. w sprawie uposażenia pracowników administracyjnych zatrudnionych w niektórych jednostkach organizacyjnych resortu zdrowia (Dz. U. Nr 23, poz. 107) lub uchwały nr 415 Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1956 r. w sprawie ryczałtowego wynagrodzenia pracowników obsługi zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia (Monitor Polski Nr 56, poz. 608), jeżeli ich uposażenie łącznie z dodatkiem 30%, obliczone na podstawie powołanych wyżej przepisów, okaże się niższe od uposażenia dotychczas pobieranego.

§ 3. Pracownicy określani w §§ 1 i 2 mogą pobierać dodatek specjalny w wysokości 40% do czasu osiągnięcia uposażenia łącznie ze wszystkimi przysługującymi dodatkami w wysokości nie mniejszej niż pobierane przed dniem 1 czerwca 1956 r., a jeżeli chodzi o pracowników opłacanych na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1956 r. w sprawie uposażenia pracowników administracyjnych zatrudnionych w niektórych jednostkach organizacyjnych resortu zdrowia (Dz. U. Nr 23, poz. 107) — uposażenia nie niższego niż pobierane przed dniem 1 maja 1956 r.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1956 r.

Minister Zdrowia: *J. Sztachelski*

756

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 9 lipca 1956 r.

w sprawie dodatku specjalnego dla pracowników zatrudnionych w niektórych aptekach otwartych.

Na podstawie § 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 czerwca 1956 r. w sprawie wynagrodzenia pracowników farmaceutycznych oraz wynagrodzenia pracowników zatrudnionych w aptekach otwartych (Dz. U. Nr 27, poz. 124) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Magistrom farmacji, prowizorom farmacji, aptekarzom aprobowanym, pomocnikom aptekarskim, asystentom aptecznym i technikom farmaceutycznym zatrudnionym w aptekach otwartych przyznaje się dodatek specjalny według następujących zasad:

Lp.	Na obszarach województw	Miesięcznie złotych
1	białostockiego, koszalińskiego, olsztyńskiego, szczecińskiego i zielonogórskiego	100, 150 lub 200
2	opolskiego, wrocławskiego, z wyjątkiem miasta Wrocławia, i stalinogrodzkiego	100 lub 150

2. Dyrektor przedsiębiorstwa (zarządu) aptek określa, jaka wysokość dodatku specjalnego z wymienionych w ust. 1 przysługuje poszczególnym pracownikom w podległych mu ap-

tekach w ramach limitów zatwierdzonych w planach finansowo-gospodarczych przedsiębiorstwa.

§ 2. Dyrektor Centralnego Zarządu Aptek na wniosek dyrektora przedsiębiorstwa (zarządu) aptek może w szczególnie uzasadnionych przypadkach przyznać dodatek pracownikom zatrudnionym w aptece położonej poza obszarem województw wymienionych w § 1 ust. 1.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1956 r.

Minister Zdrowia: *J. Sztachelski*

757

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 9 lipca 1956 r.

w sprawie dyżurów nocnych i pogotowia pracy w aptekach społecznych.

Na podstawie § 8 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 czerwca 1956 r. w sprawie wynagrodzenia pracowników farmaceutycznych oraz wynagrodzenia pracowników zatrudnionych w aptekach otwartych (Dz. U. Nr 27, poz. 124) w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przedsiębiorstwa aptek ustalają w porozumieniu z wydziałem zdrowia prezydów wojewódzkich rad narodowych (Zarządem Służby Zdrowia w m. st. Warszawie i m. Łodzi) roczny plan dyżurów i pogotowia pracy w aptekach społecznych na terenie województwa.

2. Plan ten powinien określać:

- 1) apteki, w których mają być pełnione dyżury bądź pogotowie pracy,
- 2) daty pełnienia dyżurów przez poszczególne apteki.

3. Kierownicy aptek społecznych ustalają kwartalny plan dyżurów nocnych dla poszczególnych pracowników farmaceutycznych.

§ 2. 1. W miejscowościach, w których jest tylko jedna apteka, należy organizować pogotowie pracy. Jeżeli jednak potrzeby ludności tego wymagają, a apteka zatrudnia 2 lub więcej pracowników farmaceutycznych, można organizować dyżury nocne.

2. W miejscowościach, w których jest więcej niż 1 apteka, z reguły powinny być organizowane dyżury nocne.

§ 3. 1. Dyżury nocne bądź pogotowie pracy pełnią wszyscy pracownicy farmaceutyczni uprawnieni do wykonywania czynności fachowych w aptece w pełnym zakresie.

2. Nie wolno wyznaczać dyżurów nocnych bądź pogotowia pracy pracownikom, którzy ze względu na stan zdrowia, stwierdzony świadectwem lekarskim, nie mogą być zatrudniani w porze nocnej lub w wymiarze większym niż normalny czas pracy, a w szczególności — kobietom ciężarnym poczy-

nając od czwartego miesiąca ciąży oraz kobietom mającym dzieci w wieku do 1 roku.

§ 4. Pracownik farmaceutyczny pełniący dyżur nocny obowiązany jest:

- 1) przebywać w aptece,
- 2) wydawać leki gotowe i artykuły sanitarne,
- 3) przyjmować recepty do wykonania,
- 4) przygotowywać i wydawać leki recepturowe, które w myśl obowiązujących przepisów należy wykonywać poza kolejnością w czasie godzin normalnej pracy apteki.

§ 5. Pracownik farmaceutyczny pełniący pogotowie pracy obowiązany jest:

- 1) wywieszać na drzwiach apteki napis informujący o miejscu swego każdorazowego pobytu,
- 2) na każde wezwanie osób zainteresowanych wykonać czynności określone w § 4.

§ 6. 1. Dyżury nocne i pogotowie pracy powinny być pełnione w czasie od zakończenia do rozpoczęcia normalnej pracy w aptece.

2. W miejscowościach, w których jest jedna apteka, pogotowie pracy powinno być pełnione również w czasie przerwy obiadowej.

§ 7. 1. Dyżury nocne i pogotowie pracy mają charakter stały, jeżeli pełni je pracownik wyznaczony w kwartalnym planie apteki.

2. Pełnienie dyżurów nocnych traci charakter stały, jeżeli pracownik bez uzasadnionej przyczyny nie wykonał wszystkich dyżurów przewidzianych planem.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1956 r.

Minister Zdrowia: *J. Sztachelski*

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Stalina 1/3

Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, ul. Bracka 20a.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Drukarni Akcydensowej w Warszawie, ul. Tamka 3

Zam. 1357 B-7-27152

Cena 1,00 zł